

TERESA
RIERA (*)

Va ser un cercador, des del punt de vista intel·lectual i des del punt de vista vital, i mai no va tenir por d'iniciar-se per nous camins ni de perdre's en mig del bosc. Això en un mon on tothom cerca seguretat es, sense dubte, un tret distintiu i un signe de valentia

TRIBUNA

Recordant a Javier Teixeira

La presentació de la candidatura socialista a l'ajuntament de Escorca no ha estat una mes de les moltes que estem fent aquests dies pels diferents municipis de Mallorca. A la alegria que ens feia mirar amb esperança el pervenir s'hi afegia d'enyorança i el record. Pot semblar contradictori però es que la vida, tot el que ens rodeja, tot el que som i sentim està fet de dualitats que, encara que de fet son sempre complementaries, sovint les veiem com a contradictòries.

I es que, a les darreres eleccions, el primer lloc de la llista municipal que presentàvem l'ocupava el nostre company i professor, però sobretot amic, Javier Teixeira que el destí, en una d'aquestes contradiccions que ens resulten difícils de comprendre i d'integrar, ens va arrabassar fa pocs mesos.

No vull fer ara un panegíric d'en Javier, tot i que el mereix, ni repassar en detall la seva biografia professional com a catedràtic de llengua i literatura, pedagog, inspector, la seva estada a Paris, ni el seu currículum polític que es ben conegut. Només em vull referir a alguns trets de la seva personalitat, al sentit de l'aspecte dual d'aquests trets, i al llegat que la seva trajectòria ens deixa per què la pugem aprofitar.

Quan em poso a recordar la seva figura, parlant de Machado, de Lorca, amb aquella veu característica que tenia, el primer reconeixement que em ve és a la seva gran cultura, a la seva passió per a la literatura i la agudesa de les seves lectures. No tots tenim la mateixa capacitat de mirar i de entra dins de les coses que ens arriben de fora, siguin realitats materials, socials o culturals. La mirada d'en Javier era sempre rigorosa i lúcida; un rigor i una lucidesa que no sempre dona a qui la te motius de satisfacció. I potser per això en Javier no es va tancar dins de la bombolla d'especialista en Literatura, que li hauria assegurat satisfaccions intel·lectuals i reconeixement professional, i es va voler preocupar per la qualitat i bon funcionament del nostre sistema educatiu, i no va dubtar mai a l'hora d'entrar de ple, com inspector, dins dels problemes del dia a dia dels seus alumnes i a l'hora de preocupar-se pel futur del joves dels instituts que ell visitava pels diferent pobles.

Una segona característica de la personalitat d'en Javier va ser la seva curiositat i necessitat de aprendre mes i més. Va ser un cercador, des del punt de vista intel·lectual i

des del punt de vista vital, i mai no va tenir por d'iniciar-se per nous camins ni de perdre's en mig del bosc. Això en un mon on tothom cerca seguretat es, sense dubte, un tret distintiu i un signe de valentia.

Per acabar de definir el que per a mi ha representat el meu amic, Javier Teixeira, voldria al·ludir breument a tres dualitats que crec que defineixen la seva realitat més profunda, i que son part de la lliçó que ens deixa:

En primer lloc, a la dualitat entre acceptació i lluita, dit amb altres paraules entre escepticisme i fe. Escepticisme que deriva de la lucidesa de veure que el resultat dels nostres esforços depenen de factors que escapen al nostre control, y fe en la lluita que deriva de la convicció de que estem aquí per a quelcom més que deixar fer i deixar passar.

En segon lloc, la dualitat entre individualitat i comunitat. Conciliar les nostres necessitats individuals, amb les nostres necessitats com a membres d'una comunitat, no és sempre fàcil, i en Javier ho va intentar posar en pràctica tota la seva vida; una vida que no sempre li va ser amable i fàcil però a la que va donar el millor de les seves forces.

I finalment, la dualitat, també en contradicció aparent, entre el seu rigorós racionalisme materialista i el fet d'haver estat influït per forces subtils, des del de les meigas que van assistir a la seva arribada a la Galícia natal de les que sempre en parlava, fins a les del Locus sagrat, el centre espiritual de Mallorca, en hi passava temporades i on va encapçalar la primera llista que el socialista que es va presentar. Una mica com el Templers que també van passar per Lluç en el segle XIII, en Javier va tractar de conciliar la contradicció entre la necessitat de ser guerrer i de ser monjo, entre el mon exterior i el mon interior. El destí del guerrer es morir en la lluita, el destí del monjo es transmetre el que és permanent.

Cap tristesa doncs quan penso en el meu amic. L'enyoro sí, però sense tristesa. Perquè tenim a la vegada una absència, la d'en Javier, i una presència, una candidatura socialista a Escorca com ell hauria desitjat. Tenim a la vegada una interrupció i una continuïtat. I això és motiu d'alegria i d'esperança.

(*) Eurodiputada socialista i Catedràtica de la UIB